

Pere Rovira
El joc de Venus



Proa

PERE ROVIRA

El joc de Venus

EDICIONS PROA

BARCELONA

2021

Disseny de la col·lecció: TYPEDWARE®
Imatge de la coberta: Fragment de *L'ametller florit*,
de Vincent van Gogh

Primera edició: gener del 2021

© Pere Rovira, 2021

Drets exclusius d'aquesta edició:
2021 Raval Edicions SLU, Proa
Diagonal, 662-664
08034 Barcelona
www.proa.cat

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Composició i compaginació: *Vilanrosa*

ISBN: 978-84-7588-865-1

Dipòsit Legal: B-21.183-2020

I

Un home trist va dir: “la carn és trista”;
no li tinguem en compte el sacrilegi;
alegria serà mentre jo et vegi
nua rosadament, perquè la vista

és més dura que el sexe i més artista:
un ull enamorat té el privilegi
de no arrugar-se mai; no cal que envegi
la força que es desinfla o es despista.

Però veure’t a tu demana tacte,
que la mirada guii llengua i mans
cap a l’exploració de les delícies.

Si fa trenta anys un joc eren uns quants,
encara sap fer màgia el nostre tracte:
cada carícia avui són cent carícies.

II

Hi ha números que mai no hem valorat;
ni l'acrobàcia ni el posat cruel;
no hem fet de pecadors per anar al cel;
el plaer lliga amb la comoditat.

Ara els gustos milloren amb l'edat,
si els busco en el teu cos: als pits, de mel;
de whisky entre les cuixes, al rebel
somriure que s'ajau per ser besat.

Gust de tabac havà, llavis endins,
de nata a la cintura, i de magrana,
i entre els cabells i el coll, brisa de pins.

Estesa per a mi, per a tu estès,
què importa que siguem fruita tardana,
si collir-la ens agrada més que res.

III

Ballaves, i jo et veia despullada,
no en la penombra roja de la pista;
anava nit enllà la meva vista:
ja reies al meu llit, blanca, oblidada...

Sentia que el teu cos de divuit anys
se m'obria calent com un bressol,
i que no dormiria mai més sol,
envilit per malsons i desenganys.

Ballaves, i el teu cos em prometia
el tendre acolliment on he tastat
el sabor més gustós de la bondat,
un delit que derrota la ironia.

Ballaves, tota llavis, oferint
la veritat oculta de l'instint.

IV

Aquella gràcia jove amb què els teus pits,
tímids i descarats, vas ensenyar-me...
M'apuntaven gelosos, com una arma,
i es van apoderar dels meus sentits:

els ulls veien l'arèola rosada,
els llavis es delien per xuclar,
i la gemma del dit va humitejar
la gota de suor més perfumada.

Era el prodigi d'una carn rodona
que em posava a les mans dos petits mons,
i la duresa plena dels mugrons
i una suavitat de papallona...

Encara em volen, alts, madurs, valents;
l'estúpid temps no els ha canviat gens.

V

Dura, desesperada, insomne, trista,
se'm quedava les nits que no et tenia;
filòsofa del temps i l'agonia,
meditabunda i existencialista.

Entotsoladament, passava llista
de cada instant feliç dels fàcils dies
viscuts assaborint les llepolies
dins del teu cos alegre i anarquista.

I les nits li allargaven la duresa.
Altiva, un cop de mà sol·licitava
quan l'alba s'insinuava a la finestra,

i la germana mà, sense peresa,
ràpida i lenta, sensitiva, destra,
desordenat consol li regalava.

VI

Era el teu cos un laberint de glòria
on jo trobava el fil quan tu volies;
avui és una platja d'alegries.
L'amor no necessita la memòria.

I el plaer no és fugaç, és lenta història
de cossos treballats per deu mil dies.
Les selves de l'edat ens fan de guies;
no ens perd el temps, no deixarem escòria.

Sàviament m'has tingut, a poc a poc
m'has fet sentir la teva melodia,
i a quatre mans toquem una sonata

en sol vespral. Ja res no m'extravia.
Ara, si no hi ets tu, no vull ser enlloc;
jo sol, ni em cordaria la sabata.

VII

Amb curiositat adolescent,
em deixaves tastar l'altra manera;
la generositat sempre és sincera
i no sap el desig ser reticent.

Mai no has girat l'esquena, sense amor,
als virtuosos vicis que ens agraden;
les sensuals delícies no s'acaben
submisament; al cos, mana el fervor.

Adolescència sàvia que ignoraves
el que no cal saber; dins del record,
viva, amoral, seguint la teva sort,
et veig només fidel al que donaves.

Per això avui encara el nostre nus
el lliguem amb la seda de l'abús.